

ADEM LOOS

DARK ELEMENTS
#3

JENNIFER L.
ARMENTROUT

*De New York Times-bestsellerauteur van de populaire
Lux- en Origin-series*

Jennifer L. Armentrout

ADEMLOOS

DARK ELEMENTS #3

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

Ik stond in Staceys woonkamer toen mijn wereld voor de tweede keer volledig ineenstortte.

Sam was de Lilin.

Vol afgrijzen stond ik als aan de grond genageld, en alle lucht werd uit mijn longen geperst toen ik staarde naar de jongen die ooit een van mijn beste vrienden was geweest. In de periode waarin Bambi, de demonische huisgeest, zich aan mij had gebonden, was ik niet in staat geweest om de zielen te zien. Daardoor had ik nooit in de gaten gehad wat zich de hele tijd recht voor mijn neus had bevonden. Niemand van ons had dit opgemerkt, maar al die tijd was het Sam geweest – hij had alle rampspoed op school en alle sterfgevallen van de laatste tijd op zijn geweten gehad. Ik wist dat een Lilin een ziel kon wegnemen met slechts één aanraking, maar zo was hij niet te werk gegaan. Nee, hij had er de tijd voor genomen en overal en nergens een klein stukje weggepakt. Hij had zijn slachtoffers bespeeld, met ons allemaal gesold.

Met mij gesold.

Het wezen dat nu in Staceys huis stond, was als het ware in Sams huid gekropen. Een perfect nagebootst omhulsel, want de echte Sam... die was er niet meer. Door het besef dat mijn vriend dood was, er al een poosje niet meer was geweest zonder dat een van ons dat door had gehad, sneed de pijn dwars door mijn huid heen en richtte een ravage aan in mijn lichaam.

Ik was niet in staat geweest om hem te redden. Niemand van ons was daartoe in staat geweest. Zijn ziel... zijn ziel moest nu ergens heel diep in de hel zijn. Daar gingen alle zielen die door een Lilin waren weggenomen naartoe. Mijn maag kromp venijnig samen.

‘Je kunt mij niet verslaan,’ zei de Lilin met Sams stem. ‘Dus doe met me mee.’

‘Of anders?’ In mijn borst ging mijn hart als een drilboor tekeer. ‘Ga ik eraan? Kun je niet iets minder afgezaagds bedenken?’

De Lilin hield zijn hoofd scheef. ‘Eigenlijk wilde ik dat helemaal niet tegen je zeggen. Ik wil dat je me helpt om onze moeder te bevrijden. De anderen mogen voor mijn part inderdaad sterven.’

Onze moeder. Voordat ik verder kon stilstaan bij het onsmakelijke idee dat ik enige relatie zou hebben met dat gruwelijke wezen dat mijn vriend had vermoord en zoveel onheil had veroorzaakt, veranderde Zayne in zijn ware gedaante. Daardoor werd ik afgeleid. Zijn T-shirt scheurde op zijn rug open voordat zijn vleugels zich ontvouwden en zijn huid de donkergrijze kleur van de wachters aannam. Twee hoorns schoten uit zijn hoofd omhoog, duwden zijn blonde krullen opzij toen ze zich ombogen, en zijn neusgaten verwijdden zich. Tussen zijn geopende lippen door stootte hij een zwaar, dreigend gegrom uit en werden zijn scherpe hoektanden zichtbaar. Hij stevende op Sam af, zijn enorme handen balden zich tot vuisten.

‘Niet doen!’ gilte ik. Zayne bleef stilstaan en zijn hoofd zwenkte bruusk mijn kant op. ‘Kom niet te dicht bij hem. Je ziel,’ waarschuwde ik hem terwijl mijn hart in mijn keel bonkte. Of eigenlijk wat er over was van Zaynes ziel, aangezien ik daar nog niet zo lang geleden per ongeluk al een klein stukje van had weggenomen.

Zayne deinsde aarzelend terug.

Ik richtte mijn aandacht weer op het boosaardige dat zich voordeed als Sam. Wat dat wezen dat voor ons stond ook mocht zijn, wij tweeën deelden wel hetzelfde vlees en bloed. Pas kortgeleden had ik ontdekt waardoor het was gekomen dat ik half demon en half wachter was. Ik was de dochter van Lilith en het schepsel dat voor me stond maakte werkelijk deel van mij uit. Het was geboren uit het bloed van Lilith en van mij, en het was net zo duivels als Lilith. En dat wezen wilde Lilith bevrijden? Dacht het niet. Als Lilith ooit kans zou zien om naar de bovenwereld te komen, zou de wereld zoals wij die kenden onherstelbaar veranderen.

‘Ik ga je echt niet helpen om Lilith te bevrijden.’ Ik sprak niet over haar als onze moeder. Gadverdamme. ‘Dat gaat nooit gebeuren.’

Met zijn donkere, inktblauwe ogen keek de Lilin me glimlachend aan. ‘Kom gerust dichterbij, hoor.’ Hij deed alsof hij mijn woorden niet had gehoord en was Zayne aan het opfokken. Verdomme, hij was ons allemáál aan het opfokken. ‘In deze kamer is zij niet de enige die de ziel van een wachter wel lekker vindt.’

Ik hapte scherp naar adem toen Stacey een snik uitstootte. In die fractie van een seconde flitste haar liefdesrelatie met Sam aan me voorbij. Van begin af aan waren ze dikke vrienden geweest. Toch was ze pas onlangs tot de ontdekking gekomen dat Sam altijd, maar dan ook áltijd, verliefd op haar was geweest. Zij was zich pas echt voor hem gaan interesseren vanaf het moment dat Sam begon te veranderen...

O god.

Stacey kon waarschijnlijk elk moment breken nu ze doorhad dat de jongen aan wie ze uiteindelijk haar hart had verloren in een afschrikwekkender monster was veranderd dan de griezels die de straten 's nachts onveilig maakten, maar ik kon het me nu niet veroorloven om mijn blik van de Lilin af te wenden. Hij kon zomaar in actie komen, en in deze kamer bevonden zich drie personen die direct gevaar liepen als hij zou overgaan tot de gruwelijkste aanval waartoe ik hem in staat achtte.

‘Er is niets fijners dan het wegnemen van een pure ziel, maar dat hoef ik jou niet te vertellen, Layla. Al die warmte en zaligheid die je door je keel voelt glijden, zoet als het lekkerste stuk chocola.’ De Lilin hief zijn kin op en liet een kreun ontsnappen waar mijn oren op elk ander moment van zouden zijn gaan gloeien. ‘Maar daar rustig de tijd voor nemen en de

smaak écht proeven, geeft je zoveel meer genot. Je zou het eens moeten proberen, Layla, en niet zo gulzig moeten zijn wanneer je je voedt.’

‘En jij zou verdomme eens moeten proberen om die grote bek van je te houden.’ De stoom kwam van de krachtige demon die naast me stond af. Roth, de huidige kroonprins van de hel, was nog niet van gedaante veranderd, maar ik kon duidelijk zien dat dit niet lang meer zou duren. De woede droop van zijn woorden af. ‘Wat dacht je daarvan?’

De Lilin keurde Roth niet eens een blik waardig. ‘Ik mag jou wel. Dat doe ik echt, prins. Heel jammer dat je binnenkort dood zal zijn.’

Ik kromde mijn vingers en drukte mijn nagels hard in mijn handpalmen toen ik werd overspoeld door razernij, heet en bitter. Ik kon mijn emoties bijna niet meer in de hand houden. Na alles wat er de afgelopen tijd was misgegaan, stond ik op dit moment tussen Zayne en Roth in. Dat was nog tig keer ongemakkelijker dan op een normale dag, maar nu, nadat Roth...

Ik mocht me daar op dit moment helemaal niet mee bezighouden. ‘Je hebt wel lef om ons te bedreigen terwijl wij in de meerderheid zijn.’

Er werd een schouder opgetrokken op een manier die zo typisch was voor Sam dat ik een pijnscheut door me heen voelde gaan. ‘Misschien ben ik gewoon heel slim?’ piepte hij uitdagend. ‘En misschien weet ik wel beter dan jullie allemaal hoe dit gaat aflopen?’

‘Je hebt wel heel veel praatjes,’ gromde Roth toen hij een stap naar voren zette. ‘En dan bedoel ik echt veel. Waarom moet verdorven tuig altijd van die afgrijselijk lange en saaie monologen afsteken? Laten we direct overgaan tot het moorden. Afgesproken?’

De mond van de Lilin vertrok in een gluiperige grijns. ‘Je kunt niet wachten om de definitieve dood te sterven, of wel soms?’

‘Ik kan niet wachten tot ik jou eindelijk de mond heb gesnoerd, zul je bedoelen,’ kaatste Roth terug, die er ondertussen voor had gezorgd dat hij weer vlak naast me stond.

‘Ben jij het al die tijd geweest?’ Staceys stem trilde door het intense verdriet dat ze nu moest voelen. ‘Je was Sam al niet meer? Niet meer sinds...?’

‘Niet meer sinds Dean er met zijn woeste knuisten op los heeft geslagen. Dat was erg vermakelijk.’ De Lilin lachte vals toen die donkere ogen van hem haar richting opgingen. ‘Sam huist hier al enige tijd niet meer, maar ik kan je verzekeren dat ik het heel erg naar mijn zin heb gehad... toen we nog samen waren. Ik weet zeker dat dit ook voor hem zo was. Misschien biedt dat je een beetje troost, of zo.’

Ze sloeg ontsteld haar handen voor haar mond. Terwijl de tranen over haar wangen stroomden, stamelde ze: ‘O mijn god.’

‘Niet helemaal,’ mompelde hij zacht.

Ik zette een stap dichterbij Stacey toe om de aandacht van de Lilin van haar af te leiden. Ik had vreselijk met haar te doen, het was zo gruwelijk. ‘Waarom?’ vroeg ik boos. ‘Je hebt weken om ons heen gehangen. Waarom heb je niemand van ons aangevallen?’

De Lilin slaakte een diepe zucht. ‘Ik leef niet alleen maar voor geweld, dood en verderf. Ik kwam er al vrij snel achter dat er in de bovenwereld heel veel leuke dingen te doen zijn, dingen waarvan ik intens heb genoten.’ Hij gaf Stacey een knipoog, en ik kreeg een was voor mijn ogen.

Mijn huid tintelde alsof er duizenden vuurvliegjes overheen marcheerden. ‘Waag het niet om haar aan te kijken. Waag het niet om één woord tegen haar te zeggen. Waag het zelfs niet om nog één keer in haar richting uit te ademen of haar ooit nog met één vinger aan te raken.’

‘O, ik heb veel meer gedaan dan dat,’ antwoordde de Lilin. ‘Heel veel meer. Alle dingen die jouw Sam had willen doen als hij daar de ballen voor had gehad. Maar ik kan je wel verklappen dat hij op dit moment niet meer zo met die dingen bezig is. Ik heb hem geconsumeerd, begrijp je – zijn ziel, in z’n geheel. Op deze aardbol is er geen enkel flintertje meer van hem over. Hij is niet veranderd in een zombie, zoals alle anderen die mijn pad hebben gekruist. Ik heb niet met mijn eten gespeeld waar het hem betrof, en heb geen kleine stukjes van hem weggenomen. Nee, hij is helemaal weg. Hij is in –

Op dat moment gebeurde er van alles tegelijk.

Stacey schoot op de Lilin af en haalde uit met haar arm alsof ze die gluiperige glimlach van zijn gezicht wilde meppen. De Lilin ging op haar af en hoewel hij haar ziel om wat voor reden dan ook nog niet had weggenomen, wist ik dat dit geen garantie voor de toekomst was. De Lilin was onvoorspelbaar. Hij had laten zien wat hij nu werkelijk was, en ik had het idee dat hij inmiddels wel was uitgespeeld. Hij had haar nu binnen handbereik, en ik... nou, ik raakte buiten zinnen. Blinde woede nam bezit van me.

Ik veranderde van gedaante zonder dat ik er erg in had. Alsof ik een trui uittrok, ontdeed ik me van mijn menselijke vorm, waarin ik me zo lang had gehuld en waaraan ik me op een bepaalde manier ook wanhopig had vastgeklampt. Het was me nog nooit zo makkelijk afgegaan. Er braken geen botten uiteen die daarna weer met elkaar versmolten. Mijn huid rekte zich niet op, maar ik voelde wel dat hij steviger werd, zo hard dat hij bestand was tegen de meeste messen en kogels. Mijn gehemelte tintelde toen de scherpe hoektanden naar beneden zakten – tanden bedoeld om zelfs door de huid van een wachter heen te kunnen bijten, en gegarandeerd door die van een Lilin. Net onder de onderkant van mijn nek en aan beide kanten van mijn wervelkolom maakten mijn vleugels zich uit me los en spreidden zich uit.

In de kamer hoorde ik iemand scherp naar adem happen, maar ik schonk er geen aandacht aan.

Met een snelle beweging als van een toeslaande cobra greep ik Staceys arm beet en trok haar met een ruk achter me. Ik stond nu tussen haar en de Lilin in. 'Ik heb je nog zo gewaarschuwd dat je haar met geen vinger mocht aanraken. Waag het niet om haar aan te kijken. Waag het niet om in haar richting uit te ademen. Doe je dat wel, dan ruk ik je kop van je romp en trap ik hem keihard het raam uit.'

De Lilin deinsde terug en zette wankelend een stap naar achteren. Zijn inktzwarte ogen sperden zich wijd open. Zijn gezicht verkrampte van angst en hij klemde zijn lippen op elkaar. 'Je speelt vals.'

Jemig, wat gebeurde hier? Bespeurde ik angst op zijn gezicht? 'Zie ik eruit alsof ik daarmee zit?'

'O, nou dat ga je nog wel doen.' De Lilin draaide zich om en liep naar de deur. 'Je zult er nog vreselijk mee zitten.'

En daarna was de Lilin verdwenen. Nadat hij nog een keer om zijn as was gedraaid, had hij het huis als een speer verlaten. Onnozel bleef ik naar de lege ingang staren. Ik begreep er niets van. De Lilin had geen enkele keer angstig naar Zayne of Roth gekeken, maar ik was van gedaante veranderd. Daarmee had ik hem de stuipen op het lijf gejaagd, waarna hij er als een haas vandoor was gegaan.

Eh...

'Nou, wat een... anticlimax, zeg.' Ik draaide me langzaam om en trok mijn vleugels in. Als eerste zag ik Zayne staan.

Hij had zijn menselijke gedaante weer aangenomen. En zoals altijd zag Zayne er, zelfs als hij uitgeput was, uit alsof hij zo uit een of andere glossy was gestapt. Hij was knapper dan knap, zo gruwelijk aantrekkelijk dat hij wel onweerstaanbaar moest zijn voor elk meisje op deze planeet. Ik stelde me voor dat engelen eruit zouden zien als hij: stralende, helblauwe ogen en bijna hemelse gelaatstrekken. Maar nu staarde hij me met open mond wezenloos aan. Zijn bloedaantrekkelijke gezicht was krijt wit, waardoor de donkere wallen onder zijn ogen nog meer opvielen. Hij stond me aan te staren alsof hij me nog nooit eerder had gezien. Dat was bizar, omdat hij met me was opgegroeid. Ik voelde me een soort monster.

Een rilling van paniek trok langs mijn ruggengraat toen mijn blik naar de bank gleed, waar Stacey was beland. Ergens in de chaos was Zayne bij haar in de buurt gaan staan. Ik verwachtte dat ze daar ineengedoken zou zitten, als een verdrietig hoopje, maar zij zat me al net zo verdwaasd aan te staren, met haar handen tegen haar wangen gedrukt. Op elk ander moment zou ik door die uitdrukking op haar gezicht in de lach zijn geschoten. Nu niet.

Mijn hartslag ging in de hoogste versnelling nadat ik me had omgedraaid naar het andere uiteinde van de kamer, waar Roth stond. Ik keek recht in die amberkleurige ogen van hem. Hij had ze wijd opengesperd en zijn pupillen waren opgerekt tot verticale streepjes. Maar nog steeds was hij een lust voor het oog.

Roth was – hoe zal ik het zeggen... Nou, op deze aarde liep er niemand rond die eruitzag zoals hij. Waarschijnlijk kwam dat omdat hij op geen enkele manier menselijk was, maar hij was oogverblindend mooi. Altijd al geweest, ook toen hij van zijn zwarte haar een stekelkoppie had gemaakt. Ik vond zijn huidige, minder uitgesproken coupe leuker. Zijn haar viel over zijn voorhoofd, kwam tot net over zijn oren en over de boogjes van zijn even donkere wenkbrauwen. Zijn goudkleurige ogen liepen in de buitenhoeken licht omhoog. Hij had uitstekende jukbeenderen en een messcherpe kaaklijn, zo'n apart gezicht dat een kunstenaar absoluut één keer in zijn leven zou willen tekenen – of aanraken. En die volle, prachtig gevormde lippen waren nu ietsje geopend.

Zijn gebruinde huid was niet wit weggetrokken en hij stond me niet aan te gapen alsof ik een monster was dat in een proeflaboratorium thuishoorde, maar hij nam me wel net zo verbaasd op als Zayne had gedaan.

De eerdere paniek vormde nu een bal van angst in mijn buik. 'Wat is er?' fluisterde ik, de kamer rondkijkend. 'Waarom staan jullie me allemaal aan te gapen alsof er... alsof er iets mis is met me?'

Ik kon me niet voorstellen dat ze me zo verbouwereerd aangaapten omdat ik de Lilin had bedreigd dat ik zijn kop van zijn romp zou trekken. Ach, meestal was ik wel minder gewelddadig, maar de afgelopen week of zo had ik gedacht dat ik de Lilin was. Ik was door Zayne gekust en had bijna zijn hele ziel weggenomen. Daarna werd ik vastgeketend en vervolgens gevangengehouden door juist die clan die me had opgevoed, en tot slot door diezelfde clan bijna ook nog vermoord... pfff. Dankzij Roth en het mysterieuze goedje dat was bereid door een coven van heksen die Lilith vereerden, was ik mijn verwondingen te boven gekomen. En nu had ik zojuist ontdekt dat mijn beste vriend dood was. Zijn ziel was in de hel, en de Lilin had zijn plaats ingenomen. Ik kon onderhand wel een potje breken, dacht ik zo.

Roth schraapte zijn keel. 'Kleintje, kijk... kijk eens naar je hand.'

Kijken naar mijn hand? Waarom zou hij me in godsnaam vragen om dat te doen nu we zo diep in de shit zaten?

'Doe het,' spoorde hij me zachtjes en te vriendelijk aan.

De angstbal in mijn buik ontplofte als een fragmentatiebom, en mijn blik gleed omlaag naar mijn hand. Ik verwachtte dat vreemde gemarmerde zwart en grijs te zien, een mengeling van de demon en de wachter in mij, een combinatie waaraan ik inmiddels al bijna gewend was geraakt. Mijn nagels waren langer en puntiger dan anders. Ik wist zeker dat ze stevig en scherp genoeg waren om door staal te snijden. En ze waren net zo hard als mijn huid, maar mijn huid... die was nog altijd roze. Echt roze.

'Godallemachtig, wat is... ' Mijn blik gleed naar mijn andere hand. Die was precies hetzelfde. Gewoon roze. Mijn vleugels flapperden zacht op een neer, waardoor ik wist dat ik van gedaante was veranderd.

Zayne slikte moeizaam. 'Je... je vleugels...'

'Wat is er met mijn vleugels?' schreeuwde ik bijna terwijl ik mijn armen naar mijn rug toe boog. 'Zijn ze gebroken? Zijn ze er niet uit gekomen?' Mijn vingertoppen raakten iets wat zijdezacht aanvoelde. Ontzet trok ik mijn hand terug. 'Wat is er aan de...?'

Staceys betraande ogen waren twee keer zo groot geworden. 'Eh... Layla, er is een spiegel boven de open haard. Ik

denk dat je daarin moet kijken.'

Ik ontmoette Roths blik een seconde voordat ik om mijn as draaide en bijna op de open haard af rende, waarvan ik vrijwel zeker wist dat Staceys moeder die nog nooit had aangestoken. Me vastklemmend aan de witte schoorsteenmantel staarde ik naar mijn spiegelbeeld.

Ik zag er normaal uit, nog net zoals ik eruit had gezien voordat ik van gedaante veranderde... alsof ik onderweg was naar het klaslokaal, of zoiets. Mijn ogen waren het lichtste grijs, een verbleekt lichtblauw. Mijn haar was zo blond dat het bijna wit was; een wilde verzameling krullen die zoals altijd alle kanten op sprongen. Ik zag eruit als een kleurloze goedkope babypop, wat niets nieuws was, behalve de twee scherpe hoektanden die tussen mijn lippen door staken. Met die dingen zou ik op school niet te koop lopen, maar mijn aandacht werd door iets geheel anders getrokken. Ik bleef er verbijsterd naar staren.

Het waren mijn vleugels.

Ze waren groot, hoewel niet zo enorm als die van Zayne of Roth. Normaal gesproken hadden ze een bijna leerachtige structuur, maar nu waren ze zwart... zwart en gevederd. Als een prachtige vérentooi. Dat zijdezachte stukje dat ik had gevoeld? Dat waren smalle veertjes geweest.

Veren.

'O mijn god,' fluisterde ik tegen mijn spiegelbeeld. 'Ik heb veren.'

'Dat zijn absoluut gevederde vleugels,' bevestigde Roth droog.

Ik draaide me zo snel om dat ik met mijn gevederde rechtervleugel een lamp omver stootte. 'Ik heb veren op mijn vleugels!'

Roth hield zijn hoofd schuin. 'Tja, die heb je inderdaad.'

Aan hem had ik ook niets, dus draaide ik me naar Zayne. 'Waarom heb ik veren op mijn vleugels?'

Zayne schudde langzaam zijn hoofd. 'Geen idee, Layla. Ik heb zoiets als dit nog nooit gezien.'

'Leugenaar,' siste Roth hem met een woeste blik toe. 'Je hebt het wel eerder gezien. Net als ik.'

'Ik niet,' mompelde Stacey die nu haar benen tegen haar borst had gedrukt en er echt uitzag alsof ze elk moment kon gaan schommelen als een psychiatrisch patiënt. Tot voor kort had Stacey niet geweten wat Roth was. Ze had zelfs niet geweten hoe het met mij zat. Dit moest voor haar echt te veel zijn om te kunnen bevatten.

'Vertel. Hoe en waar heb je dit eerder gezien?' vroeg ik dwingend terwijl ik veel te snel een grote hap lucht nam. 'Moet ik mijn vleugels nu gaan scheren?'

'Kleintje... ' Om Roths lippen speelde een glimlachje.

Ik tilde mijn hand op en wees met mijn vinger boos in zijn richting. 'Waag het niet om te lachen, eikel! Dit is niet grappig. Mijn vleugels zijn een stomme fout van de natuur.'

Hij hief zijn handen in de lucht. 'Ik was niet van plan om je uit te lachen, maar als ik jou was zou ik van het scheerapparaat afblijven. Trouwens, een heleboel wezens hebben veren op hun vleugels.'

'Welke dan?' vroeg ik ongeduldig. Waren er dan nog meer bovennatuurlijke schepsels, waarvan ik niet wist dat ze bestonden?

'Wat dacht je van... van haviken,' antwoordde hij.

Ik fronste mijn wenkbrauwen. 'Haviken? Háviken?'

'En adelaars?'

'Ik ben geen vogel, Roth!' Mijn geduld raakte echt op. 'Waarom heb ik veren op mijn vleugels?' gilte ik nu tegen Zayne. 'Jij hebt dit eerder gezien? Waar? Kan iemand me vertellen wat -'

Onder me begon de vloer te trillen, waardoor ik mijn zin niet kon afmaken. De beving werd heviger en de muren begonnen ook mee te doen, waardoor de spiegel scheef kwam te hangen en de fotolijstjes heen en weer schoven. Schilfers pleisterwerk kwamen los van het plafond. Het huis kraakte in zijn voegen en het donderende geraas was oorverdovend.

Stacey sprong van de bank af en greep Zaynes arm beet. 'Wat gebeurt hier?'

Ik vergat mijn vleugels en wisselde een snelle blik met Zayne. Dit kwam me wel heel bekend voor. Ik had dit eerder gevoeld toen -

Verblindend goud licht stroomde door de ramen de kamer in, en het kwam ook uit de kleine scheurtjes in de muur en tussen de planken van de houten vloer door. Zacht, sprankelend licht kroop over het plafond heen en spetterde naar beneden. Ik sprong snel opzij en kon amper voorkomen dat ik werd geraakt door de vonkenregen. Ik herinnerde me maar al te goed wat er de laatste keer was gebeurd toen ik zo stom was om dat licht aan te raken.

Mijn soort kon dat niet. Roth net zo min.

'Godver,' mompelde hij.

Mijn hart stond stil toen het geraas ophield en de prachtige gloed verdween. In een flits stond Roth naast me, en zijn hand klemde zich om mijn bovenarm.

Stacey ademde een paar keer diep door haar neus in. 'Waarom ruikt het hier ineens zo sterk naar wasverzachter?'

Ze had gelijk; er drong een nieuwe geur de kamer binnen. Voor mij was de geur muskusachtig en zoet. De hemel... de hemel rook zoals jij dat wilde, naar alles wat je zelf het lekkerste vond, en dat was voor iedereen weer anders.

Zayne schoof Stacey achter zich, en ik had het gevoel dat Roth op het punt stond om ons aan onze niet zo engelachtige haren deze ruimte uit te sleuren, maar er verspreidde zich een hittestraal door de kamer. Het zoete aroma dat me had vervuld van verlangen werd verdreven door de geur van klaver en wierook. Ik voelde de hitte langs mijn rug naar beneden

trekken, en ik wist dat het te laat was om te ontsnappen.

O nee.

Stacey hapte naar adem. 'O mijn...' Haar ogen rolden weg in haar oogkassen en haar knieën knikten. Ze zakte in elkaar als een accordeon. Zayne ving haar op voordat ze op de vloer zou kletteren, en ik had geen tijd om me zorgen om haar te maken.

We waren niet meer alleen.

Ik wilde me niet omdraaien, maar ik deed het toch. Ik moest wel omdat ik hén wilde zien. Ik moest ze zien voordat ze me van de aardbodem zouden wegvagen. Roth moest hetzelfde hebben gevoeld, want hij draaide zich eveneens om. Een vage gloed weerkaatste op zijn wangen. Hij kneep zijn ogen tot nauwe spleetjes, en ik keek naar de deuropening.

Daar stonden er twee van hen als soldaten op wacht, bijna twee meter lang of mogelijk zelfs nog groter. Ze waren zo mooi dat het pijn deed aan je ogen als je naar ze keek. Hun haar had de kleur van tarwe, en hun glanzende huid ving en absorbeerde al het licht om hen heen. Ze waren niet zwart, niet wit of welke tint daartussenin ook, maar ze waren alle kleuren tegelijk, en ze droegen een soort linnen broeken. Hun ogen waren puur wit, zonder pupillen of irissen. Slechts één groot, wit oppervlak, en eerlijk gezegd vroeg ik me af hoe ze met die ogen konden zien. Hun bovenlichamen en voeten waren bloot. Hun schouders waren net zo breed als die van de wachters en hun vleugels waren fantastisch, schitterend wit, met aan beide zijden een reikwijdte van minstens tweeënhalve meter.

Hun vleugels waren ook gevederd.

Anders dan bij de mijne bevatten hun verentooien honderden ogen, werkelijke oogballen. Oogballen die niet knipperden, maar voortdurend bleven ronddraaien en alles in één keer leken op te nemen.

Beide wezens hielden een gouden zwaard vast, een verdomd angstaanjagend zwaard – een zwaard waarvan ik het idee had dat het net zo lang was als mijn been. Alles bij elkaar was het wel het meest griezelige dat ik ooit in mijn zeventienjarig bestaan was tegengekomen.

Ze waren hier, de wezens die de volledige regie hadden over die kleine show die we het leven noemen. Zij hadden de wachters geschapen, en voor demonen waren ze de ware boemannen. Nog nooit, nog nóóit waren ze in de buurt gekomen bij iemand met het kleinste spootje demonenbloed in zich zonder dat ze onmiddellijk een einde aan dat leven hadden gemaakt.

Ik voelde dat mijn vleugels – mijn gevéderde vleugels – zich plat op mijn rug hadden gevouwen. Ik had geen idee waarom ik ze op dit moment probeerde te verbergen, maar ik voelde me behoorlijk opgelaten. Desondanks voelde ik er niets voor om mijn menselijke gestalte weer aan te nemen, niet in de aanwezigheid van deze schepsels.

Ik kon mijn ogen niet van hen losmaken. Ik voelde zowel ontzag als angst in me opwellen. Zij... zij waren éngelen, en hun gevederde vleugels gloeiden bijna, ze glinsterden zo ongelooflijk mooi. Ik had nooit bij hen in de buurt mogen komen, zelfs niet als ze naar het grote huis waren gekomen om met Abbot, onze clanleider, te praten. Ze hadden er dan altijd voor gezorgd dat ik niet op het privéterrein was. Ik had nooit gedacht dat ik ze ooit zou tegenkomen.

Ik kreeg de onverantwoordelijke aanvechting om op ze af te stappen en ik moest mijn uiterste best doen om daar niet aan toe te geven. Ik haalde een keer diep adem, hun geur was adembenemend lekker.

Plotseling ging er een schok door Roth heen, en mijn hart schoot in mijn keel. Ik werd overvallen door angst. Hadden ze hem iets aangedaan? En toen zag ik het. Een schaduw maakte zich van hem los en kleine zwarte spikkels zweefden in de lucht voor ons. Ik had dit al vaker gezien. Het was telkens gebeurd als er een van de getatoeëerde huisgeesten van zijn huid was losgekomen.

Ik wist dat het niet Bambi was en ook niet een van de kittens omdat deze schaduw tevoorschijn was gekomen van zijn... nou ja, van vlak onder de riem van zijn spijkerbroek. Daar hield zich slechts één tattoo op, de enige die ik nog nooit had gezien.

De draak-huisgeest, waarover Roth me ooit had verteld dat die alleen van zijn huid loskwam op het moment dat de pleuris echt was uitgebroken of wanneer hijzelf uitzinnig van woede was.

De alfa's waren hier en Stampertje was eindelijk van zijn huid afgekomen om te spelen.